

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 5598/2019
16.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Верослав Гарић, адвокат из ..., против тужене „Комерцијалне банке“ АД из Београда, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Краљеву Гж 640/18 од 10.09.2019. године, на седници одржаној 16.01.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Краљеву Гж 640/18 од 10.09.2019. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Вишег суда у Краљеву Гж 640/18 од 10.09.2019. године.

Образложење

Основни суд у Краљеву, пресудом П 942/17 од 25.05.2018. године, усвојио је тужбени захтев тужиоца, тако што је обавезао тужену да исплати тужиоцу на име неоснованог обogaћења износ од 10.500,00 динара, са законском затезном каматом од 24.10.2016. године до коначне исплате (став први изреке). Усвојио је тужбени захтев тужиоца, тако што је обавезао тужену да исплати тужиоцу на име неоснованог обogaћења износ од 1.850,00 динара, са законском затезном каматом од 31.01.2017. године до коначне исплате (став други изреке). Обавезао је тужену да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 73.614,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате (став трећи изреке).

Виши суд у Краљеву, пресудом Гж 640/18 од 10.09.2019. године, одбио је као неосновану жалбу тужене и потврдио пресуду Основног суда у Краљеву П 942/17 од 25.05.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, као посебну, због погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14 и 87/18), оценио да ревизија тужене није изузетно дозвољена.

Из побијане другостепене пресуде између осталог произилази, да је у конкретној ситуацији правилно првостепени суд решио претходно питање ништавости одредби предметних уговора о кредиту, па без обзира на то што изреком пресуде није утврђена ништавост, да су наступили услови да тужена буде обавезана на враћање стеченог на основу ништаве одредбе уговора, из разлога што је супротно принудним прописима, будући да је банка уговорила за себе одређени износ на основу трошкова, а да уопште није доказала да су ти трошкови заиста и настали.

Банка има право на наплату трошкова и накнаду банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштање кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани у процентуалном износу и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе (правни став усвојен на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 22.05.2018. године).

Према оцени овога суда побијана другостепена пресуда је у складу са усвојеним правним ставом, због чега нису испуњени законски услови за одлучивање о посебној ревизији тужене, као изузетно дозвољеној ревизији, на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и потребе новог тумачења права.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. а у вези одредби члана 413. и 479. став 6. ЗПП и утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Тужба је поднета 20.07.2017. године. У уводу првостепене пресуде је наведена вредност предмета спора у износу од 12.350,00 динара.

Према томе, како вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, у смислу одредби члана 468. ЗПП, то се ради о поступку у спору мале вредности у смислу члана 468. ЗПП, у коме против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија, на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

Како је одредбом члана 467. ЗПП прописано, да, ако у одредбама ове главе није другачије прописано, у поступку о споровима мале вредности сходно се примењују остале одредбе овог закона, а овај суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужене, као изузетно дозвољеној ревизији, то ревизија тужене није дозвољена ни на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредби чл.404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић